

TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS-ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR. 3403/3/2013
RECURS ÎMPOTRIVA SENTINȚEI NR. 4356/24.09.2013

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subscrisa, Asociația Salvați Cartierele Damaroia și Bucureștii Noi, cu sediul procesual ales la SCA Dobrinescu Dobrev, cu sediul în bd. Lascăr Catargiu nr. 41, et. 1, ap. 3, Sector 1, București, în calitate de recurent-reclamant în dosarul sus-menționat,

În contradictoriu cu intimații:

Primarul General al Municipiului București Sorin Mircea Oprescu, (*în continuare "Primarul General"*) ce urmează a fi citat la sediul Primăriei Municipiului București din Splaiul Independenței nr. 291-293, sector 6, București,

Stan Maria, cu reședința cunoscută str. Jimbolia nr. 56, sector 1, București, și cu domiciliul procesual ales în str. Viitorului nr. 110, ap. 3, et. 1, sector 2, București,

În termenul legal și în conformitate cu dispozițiile art. 299 și urm. din Codul de procedură civilă, formulăm prezentul:

RECURS

Prin care vă solicităm ca, în temeiul art. 312 alin. (3) din Codul de procedură civilă, să casați în întregime Sentința nr. 4356/24.09.2013, pronunțată de Tribunalul București Sectia a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal în Dosarul nr. 3403/3/2013, și să trimiteti cauza spre rejudecare de către prima instanță, întrucât instanța de fond a soluționat cauza prin admiterea în mod greșit a excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată.

Sentința recurată nu face obiectul căii de atac devolutive a apelului, motiv pentru care, în conformitate cu dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate analiza cauza sub toate aspectele.

MOTIVE

Scurte considerații preliminare. Prin actiunea introductivă, am solicitat obligarea intimatului Primarul General la emiterea unui act administrativ - decizie de desființare în temeiul **art. 28 alin. (2) din Legea nr. 50/1991**, cu privire la lucrările de construcții realizate în str. Jimbolia nr. 56, sector 1, Bucuresti, cu depășirea limitelor prevăzute în Autorizația de construire nr. 669/1096222/24.09.2012.

Am arătat ca prin actul administrativ mentionat s-a autorizat edificarea unui imobil de tip P+2E, cu procent de ocupare a terenului (*în continuare "POT"*) de 45% si coeficient de utilizare a terenului (*în continuare "CUT"*) de 1,3, iar intimata Stan Maria a edificat un imobil de tip P+3E, ceea ce în mod evident duce la depășirea CUT-ului autorizat.

Pentru a dovedi depășirea parametrilor urbanistici ai autorizației de construire, am solicitat și administrarea probei cu înscrisuri și cu expertiza tehnică în

construcții, dar instanța nu s-a pronunțat cu privire la această probă, respingând acțiunea prin admiterea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată.

Precizăm că am solicitat la data de 27.12.2012 pe calea recursului grațios, prin cererea înregistrată sub nr. 1823/DC/27.12.2012, Primarului General emiterea unei decizii de desființare parțială a imobilului. **La această cerere ni s-a răspuns** că intimata Stan Maria nu a respectat prevederile Autorizației de construire nr. 669/1096222 din 24.09.2012, **că s-a formulat inclusiv o plângere penală împotriva investitorului, fără însă a se indica data formulării plângerii și stadiul soluționării acesteia.**

De asemenea, prin adresa menționată s-a precizat că organul administrativ (*n.n. Primarul General și Direcția de Urbanism din cadrul Primăriei Municipiului București*) nu mai poate acționa din pricina sesizării instanței penale, urmând ca *"Instanța Competentă să dispună prin hotărâre definitivă și irevocabilă, care este calea de urmat cu privire la menținerea sau desființarea, după caz, a lucrărilor de construcții-inclusiv rezultatul acestora - care fac obiectul speței prezentate"*.

Subsecvent formulării cererii de chemare în judecată, chiar intimata Stan Maria, printr-un reprezentant ne-a comunicat că s-a dispus aducerea imobilului în limitele Autorizației nr. 669/1096222/24.09.2012, fără însă a se preciza organul administrativ care a dispus această măsură. Mai mult, a precizat că acoperișul imobilului din str. Jimbolia nr. 56, sector 1, București, a fost demolat și refăcut, deși de la momentul edificării a păstrat exact aceiași parametri.

Motive de recurs:

I. Cu privire la soluția de respingere ca inadmisibilă a cererii de chemare în judecată, precizăm cu titlu preliminar că prima instanță a făcut o

greșită calificare a cererii de chemare în judecată, cauza fiind soluționată după regulile contenciosului subiectiv.

În motivarea hotărârii atacate, instanța a reținut următoarele:

“Este adevărat că, potrivit art.8 alin.1 teza a doua din legea nr.554/2004, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. Însă reclamanta a considerat în mod eronat ca în temeiul acestui articol instanța de contencios administrativ ar putea obliga autoritatea publică locală la emiterea și punerea în executare a actului reglementat de art.28 din legea nr.50/1991.

[...] Pe de altă parte, instanța nici nu ar putea obliga autoritatea să dispună măsurile pentru intrarea în legalitate prevăzute de art.28 din Legea nr. 554/2004, cât timp nu s-a angajat răspunderea contravențională a constructorului.”(Sentința nr. 4356/24.09.2013, pg. 4 par. 3 și 5).

Cu prioritate se cuvine a se preciza faptul că, în prezenta cauză, ne aflăm în sfera de aplicare a contenciosului obiectiv, dat fiind că nu am reclamat un drept propriu, ci prin demersul inițiat solicităm apărarea unui interes general (al comunității locale din cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi), caracterizat prin imperativul asigurării respectării legalității (a legislației și a actelor administrative cu caracter normativ - parcelarea protejată Bazilescu¹) în materie de urbanism și protecția mediului.

¹ Parcelarea protejată Bazilescu este înscrisă pe Lista Monumentelor Istorice a Municipiului București la poziția 195, cod B-II-s-B-17913.

Așa cum am precizat în cadrul notelor scrise depuse în dosar, cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentei cauze are ca scop realizarea dispozițiilor statutare a subscrisei, ce au ca obiect asigurarea legalității prin formularea de cereri și petiții și atacarea în instanță a actelor nelegale emise de autoritățile cu atribuții în domeniul urbanismului.

Cu privire la distincția dintre contenciosul obiectiv și subiectiv, doctrina s-a pronunțat în sensul că *"prin contenciosul administrativ subiectiv se tinde să se asigure respectarea unor drepturi recunoscute de lege unor persoane fizice sau juridice, punând în cauză interese individuale, pe când contenciosul administrativ obiectiv urmărește să apere stricta respectare a legalității, apărarea ordinii de drept, abstracție făcând situația juridică a părții vătămate prin actul administrativ nelegal"*². Același autor afirmă că, alături de persoanele de drept public precum Avocatul Poporului sau Ministerul Public, și organismele sociale interesate pot fi titulari ai contenciosului obiectiv³.

Apreciem această precizare deosebit de utilă în condițiile în care scopul urmărit în justiție prin cererea de obligare a Primarului General de a emite un anumit act administrativ de autoritate cu caracter individual nu a fost acela de a ne proteja un drept sau interes propriu al persoanei juridice cu scop nelucrative (recurenta), ci pe acel al comunității locale în sensul restabilirii legalității prin emiterea deciziei de desființare a construcțiilor neautorizate.

Ca argumente suplimentare pentru calificarea cererii drept una în contencios obiectiv, precizăm următoarele:

² T. Drăganu, *"Liberul acces la justiție"*, Ed. Lumina Lex, București, 2003, p. 141, citat de Iuliana Rîciu în lucrarea *"Procedura contenciosului administrativ"*, Ed. Hamangiu, 2012, pg. 11, pct. 12.

³ *Idem* p. 118, pct. 130.

A. Convenția de la Aarhus la care România este parte menționează în preambul dreptul persoanelor de a se asocia în prevenirea distrugerilor mediului înconjurător:

„Părțile la prezenta convenție:

[...] - recunoscând, de asemenea, că orice persoană are dreptul să trăiască într-un mediu adecvat sănătății și bunăstării sale și că are sarcina, atât la nivel individual, cât și în asociere cu alții, să protejeze și să îmbunătățească mediul în beneficiul generațiilor prezente și viitoare și să respecte prezenta îndatorire[...]”

Convenția de la Aarhus a fost ratificată de Uniunea Europeană prin Decizia 2005/370/EC a Consiliului Uniunii Europene, prin urmare, a devenit parte a dreptului european. Prin urmare dreptul de a se asocia în prevenirea distrugerii mediului este parte a dreptului european.

Recurenta este o organizație neguvernamentală de protecția mediului, iar prin faptul administrativ (refuzul tacit) ce se cere a fi cenzurat pe calea contenciosului administrativ se aduce un prejudiciu mediului. Prejudiciul de ordin public privind afectarea mediului (inclusiv a calității vieții în zone puternic antropizate), poate fi invocat de subscrișul recurentă - organism social interesat, ce are ca obiectiv prevăzut în statut protejarea mediului.

Prevederile Convenției de la Aarhus au prioritate față de prevederile legislației naționale în situația în care există contradicție, întrucât art. 148 alin. (2) al Constituției României dă prioritate prevederilor dreptului european în fața legislației naționale care ar fi contrară acestora.

”Art. 148 (2) - Ca urmare a aderarii, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum si celelalte reglementari comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate fata de dispozitiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.”

Față de acestea, subliniem că prevederile Convenției de la Aarhus sunt pe deplin aplicabile în cauză, pentru următoarele considerente:

- Art. 2 *”Definiții”* al Convenției de la Aarhus prevede la punctul 5 că interesul organizațiilor neguvernamentale de protecția mediului în chestiuni de mediu *5. public interesat înseamnă publicul afectat sau care poate fi afectat ori care are un interes în deciziile de mediu; în scopul acestei definiții organizațiile neguvernamentale care promovează protecția mediului și îndeplinesc cerințele legii naționale vor fi considerate ca având un interes.*

- Subscrisa recurentă este o organizație neguvernamentală de protecție a mediului, întrucât, conform articolului 2 din statut, are ca obiective:

- Dezvoltarea durabilă și armonioasă a acestor cartiere (Dămăroaia și Bucureștii Noi);
- Păstrarea patrimoniului arhitectural – urbanistic;
- Protecția parcurilor și asigurarea unui mediu înconjurător sănătos;
- Îmbunătățirea participării cetățenilor și a asociațiilor profesionale ale societății civile în procesul de luare a deciziilor de interes public și comunitar;
- Întărirea controlului civic asupra administrației locale;
- Cultivarea și respectarea transparenței în deciziile autorităților centrale și locale privind *arhitectura, urbanismul, protecția mediului*, protecția cetățeanului; De asemenea, subscrisa este o organizație neguvernamentală care

indeplinește condițiile legii naționale, fiind înscrisă în baza OG nr. 26/2000 în Registrul Național al Asociațiilor și Fundațiilor, având nr. de ordine 43444.

B. Obiectul cauzei privește protecția mediului înconjurător

Acțiunea, astfel cum a fost introdusă la instanța de fond, are ca obiect obligarea unei autorități publice să își îndeplinească atribuțiile conferite de lege în materie de urbanism pentru respectarea unor reglementări urbanistice în vigoare, care împiedică sporirea densității de locuitori și autovehicole în cartierele Dămăroaia și Bucurștii noi, conservând astfel calitatea locuirii.

Cu privire la calitatea procesuală și interesul din perspectiva legislației de mediu, menționăm că art. 20 alin. (6) din OUG 195/2005, privind protecția mediului, prevede calitatea procesuală activă a organizațiilor neguvernamentale de protecția mediului în litigiile de protecția mediului.

Art. 20. (6) Organizațiile neguvernamentale care promovează protecția mediului au drept la acțiune în justiție în probleme de mediu, având calitate procesuală activă în litigiile care au ca obiect protecția mediului.

Am arătat în secțiunea I.2. că subscrișa este o organizație neguvernamentală care promovează protecția mediului și că obiectul cauzei este unul de protecția mediului.

C. Argumente de practică judiciară:

Practica Înaltei Curți de Casație și Justiție confirmă dreptul organizațiilor neguvernamentale de protecția mediului la acțiuni care au ca obiect protecția mediului, sens în care cităm din decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, nr. 4607 din 9.12.2008:

”Actele normative invocate recunosc expres organizațiilor nonguvernamentale posibilitatea acestora de a acționa în justiție recunoscând dreptul la acțiune în probleme ce vizează protecția mediului, deci și a patrimoniului cultural. Astfel, potrivit art. 87 din Legea 137/1995 a protecției mediului, preluat de art. 20 alin. 6 din OUG 195/2005 se recunoaște dreptul la acțiune în probleme de mediu organizațiilor neguvernamentale care promovează protecția mediului. În acest context, în care protecția mediului constituie un obiectiv de interes public major și regimul legal de protecție și conservare a patrimoniului este un regim mixt, de drept public și drept privat, cu proeminența primului, Înalta Curte reține ca acțiunea reclamantei nu poate fi apreciată ca lipsită de legitimitate în sensul dreptului privat.

Astfel, acceptând ca în cauza sunt aplicabile dispozițiile privind mediul (inclusiv cu referire la patrimoniu), vătămarea trebuie examinată tot în contextul principiilor generale recunoscute pe plan național și european în cadrul cărora principiul precauției precum și cel al prevenirii riscurilor ecologice și a producerii daunelor duc la o altă perspectivă asupra acesteia.

Așadar apărarea mediului, prin reglementarea acțiunilor care l-ar putea afecta, în vederea prevenirii vătămărilor și mai puțin pe calea răspunderii din perspectiva prejudiciului (care poate fi definitiv sau extrem de costisitor), conferă răspunderii de mediu o specificitate ce nu poate fi ignorată în cadrul strategiei generale de dezvoltare durabilă.”

De asemenea jurisprudența Curții de Apel București recunoaște unor asociații similare (*Asociația Salvați Bucureștiul*) legitimarea procesuală prin prisma legislației de mediu. În dosarul 33719/3/2011, Curtea de Apel București a soluționat irevocabil cererea asociației menționate de suspendare a unui Plan Urbanistic de Detaliu și a unei autorizații de construire având ca efect desființarea unor spații verzi. În considerentele Deciziei civile nr. 2548/03.11.2011, pronunțată în dosarul anterior menționat, Curtea a reținut că:

”Dispozițiile Art. 20 alin 6 din OUG nr. 195/2005 recunosc organizațiilor nonguvernamentale posibilitatea de a acționa în justiție și dreptul la acțiune în probleme de mediu ce vizează protecția mediului.

În cauză, potrivit statutului său, intimata reclamanta este o organizație nonguvernamentală care promovează protecția mediului și, în contextul în care protecția mediului constituie un obiectiv de interes public major și regimul legal de protecție și conservare a patrimoniului este un regim mixt, de drept public și drept privat, cu proeminența primului, Curtea reține că acțiunea formulată de intimata reclamantă nu poate fi apreciată ca fiind lipsită de legitimitate în sensul dreptului privat.”

Întrucât Parcelarea protejată Bazilescu este înscrisă pe Lista Monumentelor Istorice a Municipiului București, invocăm în sprijinul ideii de contencios obiectiv și de interes public vătămat și dispozițiile art. 9 din Convenția de la Granada⁴ ratificată de România prin Legea nr. 157/1997.

⁴ Ratificată prin Legea nr. 157/1997 privind ratificarea Convenției pentru protecția patrimoniului arhitectural al Europei (Convenția de la Granada).

II. Fiind în sfera contenciosului obiectiv, suntem în plin drept să solicităm autorității competente luarea măsurilor necesare pentru asigurarea legalității, respectiv aducerea imobilelor construite nelegal în limitele autorizațiilor de construire.

II.1. În primul rând, contrar celor reținute de instanța de fond (a se vedea pagina 4 paragraful 4 din sentința nr. 4356/24.09.2013⁵), am solicitat autorității intimate emiterea unei decizii de desființare a imobilului din str. Jimbolia nr. 56, sector 1, Bucuresti, și am sesizat totodată și organele competente în domeniul verificării legalității construcțiilor, respectiv Inspectoratul de Stat în Construcții și Direcția Generală de Poliție Locală și Control a Municipiului București.

Depunem la dosar în **dovedirea parcurgerii procedurii prealabile și a refuzului de soluționare, cererea noastră înregistrată cu nr. 1823/DC/37.12.2012, Adresa nr. 207/6587/14.02.2013, a Direcției de Urbanism din cadrul Primăriei Municipiului București, și Adresa nr. 1583/27.11.2012, a Inspectoratului de Stat în Construcții.**

II.2. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 28 alin. (2) și ale art. 1 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, rezultă că ori de câte ori se vor realiza lucrări de construcții cu nerespectarea dispozițiilor legale, autoritatea competentă investită cu atribuții în asigurarea legalității va proceda la emiterea unei autorizații de desființare a acestor lucrări⁶.

⁵Fila 4 par. 4 din sentință: *Pe de o parte, nu s-a invocat și nu s-a depus la dosar vreun înscris din care să rezulte că reclamanta ar fi cerut anterior autorității să dispună vreo măsură în legătură cu imobilul ce face obiectul prezentei cauze. Reclamanta nu se poate adresa direct instanței de contencios administrativ pentru a obține un drept pe care nu l-a cerut în prealabil și autorității, iar aceasta să fi refuzat să îl recunoască sau să nu fi soluționat cererea în termenul legal.*

Chiar dacă s-ar considera în baza unei interpretări extrem de restrictive (*precum cea a instanței de fond*) a **art. 28 alin. 2** din **Legea nr. 50/1991** că instanța de contencios administrativ nu poate obliga autoritatea publică să emită actul administrativ cu caracter individual de aducere a supraedificatului în limitele autorizației de construcție, o atare interpretare ar trebui înlăturată datorită argumentului de logică juridică *a fortiori* – dacă legiuitorul a prevăzut că se poate emite de către Primar o dispoziție de desființare a construcției atunci când faptele privind construirea se află în sfera ilicitului contravențional, ne întrebăm de ce nu se poate emite aceeași decizie când faptele se află în sfera ilicitului penal, astfel cum am demonstrat în speță? Nu cumva prin această interpretare cu caracter literal și restrictiv se nesocotește voința legiuitorului și scopul în care a fost redactat textul de lege – acela de a asigura un mecanism în plus pentru aducerea în legalitate a construcțiilor care nesocotesc reguli de urbanism?

Interpretarea noastră este în același sens cu aceea pe care o dă CEDO, secția IV, în cauza 4251/02, hotărârea Saliba c. Maltei din 8 noiembrie 2005, prin care s-a decis că *"Trebuie să fie permisă demolarea construcției și în lipsa unor sancțiuni penale, pentru că altfel ar trebui să se permită existența unor construcții ilegale dobândite cu bună credință, ceea ce nu poate fi posibil."*

Aceasta se impune cu atât mai mult cu cât România a fost condamnată la CEDO pentru nepunerea în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-a dispus demolarea de clădiri nelegal edificate (*a se vedea Cauza 34647/97 Ruianu c. România, hotărârea Secției a II-a din 17.06.2003*).

⁶ Este adevărat că dispozițiile **art. 7** din același act normativ permit intrarea în legalitate a construcțiilor edificate nelegal prin emiterea unei autorizații de construire, însă această posibilitate este condiționată de încadrarea lucrărilor în limitele urbanistice în vigoare, în cazul de față POT 45%, CUT 1,3 și înălțime maximă P+2E. Pe cale de consecință, considerăm ca fiind evident că dezvoltatorul unui imobil de tip P+3E nu ar avea cum, în mod logic, să beneficieze de posibilitatea intrării în legalitate.

Or, așa cum arată înscrisurile anexate prezentei cereri, intimatul Primarul General nu numai că nu și-a exercitat prerogativele de aplicare a art. 1 și art. 28 din Legea nr. 50/1991, dar nu a dat nici curs unei cereri prin care am solicitat realizarea acestora și, pe deasupra, a dispus intrarea în legalitate prin emiterea unui nou act administrativ individual, respectiv Autorizația de construire nr. 172/1121335/08.04.2013, pentru lucrări de aducere în legalitate care nu au fost niciodată executate și pentru care am formulat plângere prealabilă în baza art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Refuzul manifest de a da curs cererilor noastre, dublat de emiterea unui act subsecvent, vădit nelegal, cu privire la imobilul din str. Jimbolia nr. 56, sector 1, București, reprezintă un act administrativ asimilat, reprezentat de refuzul emiterii unui act administrativ solicitat, și care poate fi înlăturat prin aplicarea art. 8 alin. (1²) din Legea nr. 554/2004 în sensul obligării autorității intimate să emită un act.

Ca argument de practică judiciară am depus sentința din dosarul nr. 2183/120/2013 prin care Tribunalul Dâmbovița a admis o cerere de chemare în judecată cvasi-identică (*rămasă definitivă și irevocabilă prin respingerea recursului de către Curtea de Apel Pitești*) și a obligat Primarul Municipiului București la emiterea, în baza art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/1991, a deciziei privind desființarea unor construcții realizate în mod nelegal în București.

II.3. Situându-ne în sfera contenciosului obiectiv, procesul de contencios administrativ se va desfășura în jurul noțiunii de "comandament de drept"⁷, respectiv independent de orice drept al unor subiecți particulari, iar instanța va constata care este starea de legalitate, așa cum rezultă din actele normative, și dacă această stare a fost vătămată

⁷ M. Djuvara, *Teoria generală a dreptului*. Ed. All Beck, București, 1999, p. 280

printr-un act al unei autorități, manifestat chiar pe cale de omisiune, va lua măsurile necesare în vederea restabilirii legalității, în măsura în care a fost investită cu o astfel de cerere⁸.

Apreciem că în mod greșit instanța de fond consideră că *"aspecte pur civile privind conduita culpabilă a beneficiarului autorizației de construire în respectarea limitelor acesteia, ce pot fi invocate de reclamantă numai pe calea acțiunilor civile pentru protejarea drepturilor pretinse [...]"* (fila 4 par. 6 din *Sentința nr. 4356/24.09.2013*).

O cerere de chemare în judecată formulată cu petitul de obligare la demolarea unei construcții ilegale la instanța civilă de către noi, recurenta asociație, poate fi respinsă cu următoarea motivație: *"Instanța reține ca reclamanta nu a precizat niciun drept propriu care să fie protejat de o dispoziție legală și a cărui exercitare să antreneze obligația corelativă a desființării construcției ridicate de către pârâtă."*⁹

Ca urmare, pentru că nici instanțele civile nu admit cereri de demolare a unor construcții atunci când reclamantul este o persoană juridică fără scop lucrativ aceasta înseamnă că în România numai persoanele fizice (vecini ai clădirii ce urmează a fi demolate) au un acces efectiv la instanță pe acest tip de speță.

Ca urmare, credem că prin astfel de practici judiciare, atât a instanțelor de contencios administrativ, cât și a instanțelor civile, se încalcă dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din CEDO pentru persoanele juridice fără scop lucrativ înființate ca și organizații civice de mediu. În consecință, se ajunge de fapt la o

⁸ A se vedea Dacian Cosmin Dragoș, *Legea contenciosului administrativ. Comentarii și explicații*. Ediția a II-a, Editura C. H. Beck, București, 2009, p. 153

⁹ Sentința nr. 15467/14.09.2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 în Dosarul nr. 42201/299/2010, pag. 13 par. 1-2

nerespectare a Convenției de la Aarhus, ratificată de Uniunea Europeană prin Decizia 2005/370/EC a Consiliului Uniunii Europene și Convenția de la Granada ratificată de statul român prin Legea nr. 157/1997. Prin prisma acestor convenții internaționale ar trebui interpretată norma internă aplicabilă și nu de maniera restrictivă și literală a instanței de fond.

Față de cele expuse, vă rugăm să admiteți recursul și să casați Sentința nr. nr. 4356/24.09.2013 a Tribunalului București, cu trimitere spre rejudecare către aceeași instanță, în vederea soluționării de fond a cauzei deduse judecării.

În temeiul **art. 242 alin. (2)** din **Codul de procedură civilă**, vă rugăm să permiteți judecarea în lipsă.

În drept: art. 299 și urm. din Codul de procedură civilă, art. 1, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 554/2004, art. 1, art. 7, art. 28, art. 32-33 din Legea nr. 50/1991, precum și toate celelalte dispoziții legale citate în cadrul prezentei cereri.

Probe: Înscrisurile constând Adresa nr. 1823/DC/27.12.2012, Adresa nr. 207/6587/14.02.2013, Adresa nr. 1583/27.11.2012 și corespondența purtată de subscrisa cu intimata Stan Maria.

Asociația Salvați Cartierele Dămăroaia și Bucureștii Noi
prin av. Dumitru Dobrev
